

Щомъ момъкътъ скрилъ цвѣтето, отворила се вратата и на прага се явила една грозна стара жена.

— «Какво търсишъ тука? казала тя плачливо.

— «Много ми се иска да остана у тебе на работа», — отговорилъ момъкътъ.

— «Добрѣ, казала старата. Приемамъ те на служба. Всѣки день ще водишъ кравата ми съ златни рогове на паша, и ако единъ пътъ се върне безъ тебе, ще те убия. Докарашъ ли ми кравата у дома три вечера наредъ, можешъ да си изберешъ отъ къщата ми, каквото най-много ти хареса».

Момъкътъ се съгласилъ на всичко и закаралъ кравата на паша. Но, щомъ сигналъ тамъ, кравата гледала да се върне назадъ. Тогава момъкътъ извадилъ вълчия косъмъ, духналъ го и веднага се явилъ вълкътъ съ много други вълци, които оградили кравата и не я оставили да мръдне отъ мѣстото си. Вечеръта момъкътъ закаралъ кравата у дома и благодаренъ си легналъ.

На другия день станало същото и когато на третия день момъкътъ пакъ върналъ кравата у дома, вилата му позволила да си избере нѣщо отъ къщата.

Момъкътъ си избралъ шапката и бърже я откачилъ отъ куката. Като видѣла това вилата извикала и искала на сила да му я отнеме, но момъкътъ турилъ шапката на главата си и веднага станалъ невидимъ и тя не могла да го улови.

Когато пакъ се намѣрилъ свободенъ, извадилъ си шапката, турилъ я въ пазвата си и тогачъ чулъ цвѣтето да вика: «Турни ме въ пазвата си! Той послушалъ и си лѣгналъ подъ сѣнката на дърветата.